

Sygn. akt VI ACz 1781/08

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2008 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VI Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Krzysztof Tucharz (spr.)

Sędziowie: SA

– Urszula Wiercińska

SA

– Marzena Miąskiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 listopada 2008 r.
sprawy z zażalenia V D P S.A. w G
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o ustalenie wysokości uzasadnionego zwrotu z kapitału
na skutek zażalenia V D P S.A. w G
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
z dnia 4 lipca 2008 r. sygn. akt XVII Ame 6/08
p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Na oryginalnym właściwo podpisany.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Kierownik Sekretariatu VI Wydziału Cywilnego
Sekcji Zażaleniowo-Kasacyjnej

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2008 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów odrzucił zażalenie V D P S.A. w G od postanowienia Prezesa Urzędu Regulacji i Energetyki, zawartego w wezwaniu z dnia 7 grudnia 2007 r. Nr DTA – 4211-27/8/2007/13818/I/KG.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy ustalił, że Prezes URE, w związku z wnioskiem tej Spółki, w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej, wystosował do niej, w dniu 7 grudnia 2007 r., pismo w którym wezwał wnioskodawczynię do skalkulowania stawek opłat w taryfie przy uwzględnieniu (m.in.) przychodu regulowanego w wysokości 995.744 tys. zł informując jednocześnie, że za uzasadniony uznał zwrot z kapitału w wysokości 89.023 tys. zł, obliczony na podstawie Wartości Regulacyjnej Aktywów zaangażowanych w działalność dystrybucyjną, stanowiącej podstawę do określenia amortyzacji do celów bilansowych na dzień 30 czerwca 2007 r.

Wskazał przy tym, że niedokonanie poprawek we wniosku o zatwierdzenie taryfy może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w tej sprawie, włącznie z odmową zatwierdzenia taryfy.

Stosowną korektę, zgodnie ze wskazaniem Prezesa URG Spółka złożyła w wymaganym terminie przyjmując kwotę zwrotu z kapitału w wysokości 90.609 tys. zł.

Decyzją z dnia 17 grudnia 2007 r. Prezes URE zatwierdził przedstawioną mu taryfę i rozstrzygnięcie to stało się prawomocne.

Równolegle jednak od w/w wezwania V D P S.A. wniosła odwołanie, w części dotyczącej przyjętej wielkości zwrotu kapitału, uznając że w istocie była to decyzja i domagała się jej zmiany poprzez ustalenie dla powódki wysokości rzeczonyj pozycji w wysokości

255.820.686,95 zł tj. w oparciu o realną wartość majątku zaangażowanego w działalność dystrybucyjną. W związku z powyższym wnioskuje o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomii w celu ustalenia wielkości tej pozycji.

Podniosła zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 45 u. 1 pkt 1 w związku z art. 23 ust. 2 pkt 3 lit. c ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez błędne przyjęcie, iż uzasadniony zwrot z kapitału nie musi obejmować realnej wartości majątku zaangażowanego w działalność dystrybucyjną a jedynie wartość nie przeszacowaną.

W ocenie Sądu Okręgowego opisane wyżej pismo Prezesa URE z dnia 7 grudnia 2007 r. nie mogło być wezwaniem, w rozumieniu art. 50 § 1 k.p.c. bowiem przepis ten reguluje kwestie określonego zachowania się uczestnika postępowania wskutek wezwania, wystosowanego do niego przez organ administracji publicznej (udziału w podejmowanych czynnościach, składaniu wyjaśnień lub zeznań), gdy tymczasem w niniejszej sprawie Prezes URE poinformował Spółkę o jego ustaleniu co do skali zwrotu kapitału będącego suwerennym rozstrzygnięciem.

Zdaniem Sądu, nie była to jednak decyzja lecz postanowienie, dotyczące kwestii wynikłej w toku postępowania o zatwierdzenie taryfy, które nie rozstrzygało o istocie całej sprawy. Sąd wskazał, że Prawo energetyczne nie reguluje, w jakiej formie Prezes URE ma ustalać wysokość uzasadnionego zwrotu z kapitału.

Tak więc, wniesione przez Spółkę V odwołanie było w rzeczywistości zażaleniem na postanowienie Prezesa URE i w związku z tym należało odrzucić ten środek zaskarżenia jako niedopuszczalny, na podstawie art. 479⁴⁷ § 2 k.p.c. w zw. z art. 479⁵⁵ k.p.c.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła zażaleniem Spółka V

D P S.A. zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego wskutek błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 23 u. 2 pkt 3 lit. C ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez błędne przyjęcie, że dokonywana przez Prezesa URE czynność polegająca na ustalaniu wysokości uzasadnionego zwrotu z kapitału o którym mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego, dla przedsiębiorstw energetycznych przedkładających taryfy do zatwierdzenia, następuje w formie postanowienia w rozumieniu art. 123 k.p.a., podczas gdy przybiera ono formę decyzji administracyjnej, w rozumieniu art. 104 k.p.a.,
- naruszenie tym samym art. 30 u. 2 Prawa energetycznego, który stanowi, że od decyzji Prezesa URE służy odwołanie do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wobec dokonania przez ten Sąd innej kwalifikacji wydanego aktu oraz zanegowania prawa przedsiębiorstwa energetycznego do jego zaskarżenia,
- obrazę art. 479⁵³ k.p.c., który określa, jakiego rodzaju rozstrzygnięcie może wydać Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznając odwołanie od decyzji Prezesa URE,
- naruszenie art. 321 k.p.c. wobec wyrokowania przez Sąd co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem wskutek przyjęcia, że rzekome zażalenie dotyczyło postanowienia Prezesa URE wydanego w przedmiocie skalkulowania stawek opłaty, podczas faktycznie wniesiono odwołanie od decyzji administracyjnej, ustalającej wysokość uzasadnionego zwrotu z kapitału zaangażowanego w działalność dystrybucyjną.

Wskazując na te zarzuty rzeczona Spółka domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na to zażalenie Prezes URE wnosił o jego oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 321 k.p.c. należy stwierdzić iż w rzeczywistości nie doszło do zbadania przez ten Sąd innego zagadnienia niż to które było przedmiotem zażalenia.

Wadliwe określenie przedmiotu sprawy, w komparycji zaskarżonego orzeczenia, w żaden sposób nie miało wpływu na dokonanie przez Sąd I instancji rozważania, które w całości odnosiły się do istoty spornej między stronami kwestii tj. określenia formy prawnej w jakiej Prezes URE ustala wysokość uzasadnionego zwrotu z kapitału, którym mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego, dla przedsiębiorstw energetycznych przedkładających taryfy do zatwierdzenia. Dostrzegając jednak powyższą nieprawidłowość sąd odwoławczy dokonał sprostowania tej omyłki w trybie art. 350§3 kpc.

Przytoczone przez skarżącego zarzuty i argumenty na poparcie tezy, że powinno to nastąpić w drodze decyzji administracyjnej nie są uzasadnione.

Wbrew opinii powoda podniesiona wyżej kwestia nie miała samodzielnego bytu, którą można byłoby określić jako „sprawę ustalenia wysokości uzasadnionego zwrotu z kapitału”. Jest to tylko jeden z wielu elementów, które przedsiębiorstwo energetyczne powinno uwzględniać przy kalkulacji stawek opłat za energię w przygotowywanej do zatwierdzenia przez organ regulacji taryfie.

Stanowisko, jakie w powyższym przedmiocie zajmuje, na takim etapie postępowania, Prezes URE nie rozstrzyga jeszcze w sposób władczy o prawach i obowiązkach podmiotu ubiegającego się o zatwierdzenie taryfy.

Przedsiębiorstwo nie musi zastosować się do przyjętego przez organ regulacyjny ustalenia i może przedstawić, w opracowanej taryfie swoją wersję wielkości przedmiotowej pozycji. Naraża się wprawdzie na niebezpieczeństwo odmowa zatwierdzenia taryfy ale zasadność takiego rozstrzygnięcia podlega kontroli sądowej wskutek wniesienia odwołania od takiej decyzji.

Słusznie wskazuje pozwany, w odpowiedzi na zażalenie, że podzielenie poglądu skarżącego o możliwości ^{Samostanowienia} ... zaskarżenia przedstawionego przez Prezesa URE stanowiska odnośnie wysokości uzasadnionego zwrotu z kapitału prowadziłyby w praktyce do sytuacji uniemożliwiającej wydanie w odpowiednim terminie decyzji w przedmiocie zatwierdzenia taryfy opłat za energię, na dany rok kalendarzowy, biorąc pod uwagę czasokres prowadzenia postępowań sądowych.

Chybiona jest również sugestia skarżącego, że wezwanie z dnia 7 grudnia 2007 r. w pkt. 1 c mogło być ewentualnie potraktowane jako decyzja częściowa.

Nie sposób bowiem uznać, że postępowanie zmierzające to zatwierdzenia taryfy opłat można podzielić na jakieś etapy i wyodrębnić z niej części, które nadawałyby się do samodzielnego rozstrzygnięcia. Ustawodawca dopuścił możliwość wydania decyzji odnośnie przedłożonego przez przedsiębiorstwa wnioski o zatwierdzenie taryfy, przewidując dwojakiego rodzaju rozstrzygnięcie tj. pozytywne lub negatywne (art. 47 u. 2 Prawa energetycznego).

Sprawa taka ma charakter jednolity i należy ją traktować w sposób kompleksowy.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Okręgowego. Wezwanie Prezesa URE, z dnia 7 grudnia 2003 r. stanowiło (w pkt. 1 c) w istocie postanowienie o charakterze procesowym, które swym rozstrzygnięciem wpływało na dalszy bieg postępowania ale nie dotyczyło bezpośrednio istoty sprawy. Nie podlegało zatem zaskarżeniu skoro takiej możliwości nie przewidują przepisy Prawa energetycznego.

Sąd Okręgowy nie był związany wskazanym przez Spółką V określeniem złożonego środka odwoławczego i mógł dokonać innej jego kwalifikacji biorąc pod uwagę przedmiot zaskarżenia. W rezultacie nie miał tu zastosowania powoływany w zażaleniu przepis art. 479⁵³ k.p.c., odnoszący się do sposobu załatwienia odwołania od decyzji administracyjnej wydanej przez Prezesa URE.

Nie doszło też do naruszenia art. 30 u. 2 Prawa energetycznego skoro powoływana w tej sprawie czynność organu regulacyjnego nie była decyzją.

Sąd Okręgowy dokonał właściwej wykładni art. 23 u. 2 pkt 3 lit C Prawa energetycznego uznając, że przytoczona w tym przepisie kwestia nie wymaga ustalenia w formie decyzji, jak utrzymuje to skarżący.

Z tych wszystkich względów wniesione zażalenie podlegało oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1 k.p.c.

Na oryginalne właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Kierownik Sekretariatu VI Wydziału Cywilnego
Sekcji Zażaleń i Rewizyjno-Kasacyjnej